ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ γεῦμα τῆς Ραχὴλ καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ Δουμᾶ. Ἕνα κολακευτικὸ γράμμα. Ὁ Λίστ καὶ ἡ κυρία ντ' Ἀγκοὺλ. Ἔρως σαραντάρης. Σὲ ποιὰ ἡλικία πεθαίνευν ἡ Βεατρίκες. Πῶς κρίνεται ἕνα θεατρικὸ ἔργο. Ἡ ἐξυπνη ἀπάντησις τοῦ ἠθοποιοῦ Σαμψών. Ὁ Γκουνὸ κι' ὁ ζωντανὸς ἄγγελος πεῦγινε διάβολος με σύρα καὶ... κτλ. κτλ.

Ἡ περίφημη ἠθοποιὸς Ραχὴλ ἤθελε κάποτε νὰ ἐξασφαλίση τὴν παρουσία τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ σ' ἕνα γεῦμα, ποὺ ἔδινε κάποιο βράδυ. Ὕστερα, λοιπόν, ἀπὸ πολλὴ σκέψη, τοῦ ἔστειλε τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

α'Αγαπητὲ φίλε,

Ἐλᾶτε ἀπόψε τὸ βράδυ νὰ φᾶμε μαζύ. Δὲν θὰ διασκεδάσετε, βέβαια, διόλου, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἔχω πνεῦμα. Αὔριο ὅμως ὅλος ὁ κόσμος θὰ μὲ βρῆ πνευματωδεστάτη, γιατί ἔχω πολὺ καλὸ μνημονικό...

Ρ α χ ὴ λ»

* * *

Ἡ ἐρωτικὲς σχέσεις τοῦ μουσουργοῦ Λίστ μὲ τὴν κυρία ντ' Ἀγκοὺλ κράτησαν δέκα ὁλόκληρα χρόνια, ὄχι βέβαια καὶ χωρὶς σύννεφα.

Ἡ κυρία ντ' Ἀγκοὺλ ἦταν σαράντα ἐτῶν, ἑφτὰ χρόνια δηλαδὴ μεγαλείτερη ἀπὸ τὸν περίφημο συνθέτη καὶ πιανίστα. Μιὰ μέρα ποὺ ἡ ντ' Ἀγκοὺλ συνέκρινε τὸν Λίστ μὲ τὸν Δάντη, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κατασταλάξη νὰ συγκρίνη τὸν ἑαυτό της μὲ τὴν Βεατρίκη, ὁ Λίστ δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατηθῆ καὶ τῆς εἶπε :

—Ἡ πραγματικὲς Βεατρίκες, ἀγαπητή μου, πεθαίνουν δεκαοχτὼ χρόνων !...

* * *

Ἕνας συγγραφεὺς ἀμφισβητοῦσε μιὰ μέρα στὸν γηραιὸ ἠθοποιὸ Σαμσὼν τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίση ἐναντίον τῆς τραγωδίας, ποὺ εἶχε ὑποβάλλει κατὰ τὴν συνεδρίασι τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου.

—Οὔτε τὴν ξέρετε κἂν τὴν τραγωδία μου, κύριε, φώναξε ὁ συγγραφεύς. Κατὰ τὴν ἀνάγνωσί της κοιμόσαστε... Σᾶς εἶδα.... Πῶς, λοιπόν, θέλετε νὰ ψηφίσετε ἐναντίον μου ;

—Ὥστε δὲν ξέρετε, ἀγαπητέ μου, ἀπάντησε ὁ γέρο - Σαμψών, μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελό του, ὅτι καὶ ὁ ὕπνος σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις εἶνε....μιὰ γνώμη ;...

* * *

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Γκουνώ, ὁ συνθέτης τοῦ «Φάουστ», ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν μὶς Χ..., πῆγε καὶ τὸν βρῆκε στὸ σπίτι του ἕνα ἀγοράκι, μὲ κάποια παραγγελία ἀπὸ τὸν πατέρα του, φίλο τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ. Ὁ Γκουνὼ καθόταν τὴ στιγμὴ αὐτὴ σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καὶ παρακολουθοῦσε εὐτυχισμένος, μὲ τὰ μάτια γεμάτα χαρά, τὴν μὶς Χ..., ποὺ κεντοῦσε παραπέρα. Ὅταν τὸ ἀγοράκι τελείωσε τὴν παραγγελία τοῦ μπαμπᾶ του, ὁ Γκουνὼ τὸ ρώτησε :

—Δὲν μοῦ λές, παιδί μου, ξέρεις τί πρᾶγμα εἶν' ἕνας ἄγγελος ;

—Μάλιστα, κύριε.

Κι' ὁ μικρὸς ἔκανε ἀμέσως τὴν περιγραφὴ τοῦ ἀγγέλου, σύμφωνα μὲ τὶς εἰκόνες τῶν θρησκευτικῶν βιβλίων : Ξανθὰ μαλλιά, γαλανὰ ὁλόφωτα μάτια, πρόσωπο ροδόλευκο, κλπ.

—Πολὺ λαμπρά, παιδί μου. Ἔτσι εἶνε, φώναξε ὁ Γκουνώ. Ἔχεις ἰδῆ ὅμως ποτέ σου ζωντανὸ ἄγγελο ;

—Ὄχι, κύριε Γκουνώ.

—Ἔ, λοιπόν, κύτταξε τὴν δεσποινίδα καὶ θὰ μπορῆς στὸ ἑξῆς νὰ λὲς πὼς εἶδες ὁλοζώντανο ἄγγελο...

Πέρασαν, στὸ μεταξύ, πολλὰ χρόνια κι' ἐπακολούθησε τὸ μεγάλο τσάκωμα κι' ἡ πολύκροτη δίκη μεταξὺ τοῦ συνθέτου καὶ τῆς μὶς Χ....

Μιὰ μέρα, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀγοράκι, ποὺ εἶχε γίνει πειὰ σωστὸς ἄνδρας, συνάντησε τὸν συνθέτη στὸ δρόμο καὶ μὴ ξέροντας τὰ διατρέξαντα, τὸν ρώτησε ἀφελέστατα :

—Τί ἀπόγινε, κύριε Γκουνώ, ἐκεῖνη ἡ κυρία, ὁ ξανθὸς ἄγγελος ;

Ὁ Γκουνὼ προσπάθησε νὰ θυμηθῆ.

—Ποιὰ κυρία ; Ποιὸς ἄγγελος, παιδί μου ; ρώτησε.

—Ὁ ἄγγελος ποὺ μοῦ δείξατε κάποτε, ὅταν ἤμουν μικρός. Ἡ δεσποινὶς Χ....

—Ἄχ, παιδί μου ! εἶπε τότε ὁ συνθέτης, ποὺ θυμήθηκε γιὰ ποιὰ τοῦ μιλοῦσε ὁ νέος. Εἶχα κάνει λάθος στὴ...διάγνωσι. Στὸ τέλος ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος βγῆκε διάβολος μὲ οὐρὰ καὶ μ' ὅλα τ' ἄλλα γνωσιὰ ἐξαρτήματά του !...

* * *

Ὁ Ἰάκωβος Ἰνωντί, ὁ περίφημος μαθηματικός, πήγαινε κάποτε μὲ τὴν ταχεῖα ἀμάξοστοιχία ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴ Νίκαια, μαζὺ μ' ἕναν φίλο του. Τὸ τραῖνο περνοῦσε ἀπὸ ἕναν κάμπο κι' ἀντάμωσε ἕνα κοπάδι πρόβατα, ποὺ βάδιζε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

—17, 38, 69, 123, 178 πρόβατα ! μετροῦσε ὁ Ἰνωντί.

Ὁ φίλος του, κατάπληκτος ἀπὸ τὴν εὐχέρεια καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ ὑπολογισμοῦ αὐτοῦ, ρώτησε τὸν Ἰνωντὶ μήπως ἔχει κάμμιὰ ἀπλῆ μέθοδο, ποὺ τὸν εὐκολύνει σ' αὐτὴ τὴν ἐργασία.

—Ἄ, εἶνε ἁπλούστατο, ἀπαντᾶ ὁ περίφημος μαθηματικός. Μετρῶ τὰ πόδια καὶ διαιρῶ μὲ τὸ τέσσερα....

Κόκκαλο ὁ φίλος του.

* * *

Σ' ἕνα δεῖπνο ἕνας κύριος ἔσκιψε διαρρητικὰ στ' αὐτὶ τοῦ πλαγινοῦ του, γνωστοῦ Παρισινοῦ ἠθοποιοῦ, καὶ τὸν ρώτησε :

—Μήπως θὰ μποροῦσατε νὰ μοῦ πῆτε ποιὰ εἶνε ἐκείνη ἡ γελάδα, ποὺ κάθεται πλάϊ στὸν οἰκοδεσπότη ;

Εἶνε ἡ μητέρα τοῦ....μοσχαριοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον μιλᾶτε αὐτὴ τὴ στιγμή, κύριε ! ἀπάντησε ψυχραίμως ὁ ἔξυπνος ἠθοποιός.

* * *

Ὅταν ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουν γιὰ καλὰ τὰ μαλλιὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτου, ἡ ὡραία σύζυγός του βασίλισσα Μαργαρίτα ἔνοιωσε μεγάλη λύπη καὶ κάθε μέρα προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείση νὰ τὰ βάψη ! Ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος ὅμως ἔμεινε μέχρι τέλους ἀνένδοτος, παρὰ τὶς ἱκεσίες τῆς ἀγαπημένης συζύγου του. Καὶ τότε ἡ ὡραία βασίλισσα ἀποφάσισε νὰ καταφύγη σὲ μιὰ πανουργία.

Συμβουλεύτηκε σχετικῶς τὸν πρίγκηπα ἐξάδελφό της, δοῦκα τῶν Ἀδβρουζίων, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωσε μιὰ βαφή, ποὺ στὸ παρουσιαστικό της φανόταν σὰν καθαρὸ νεράκι ! Ἡ βασίλισσα, λοιπόν, ἀντικατέστησε τὸ μουσκαλάκι τὸ νερό, μὲ τὸ ὁποῖο συνήθιζε νὰ βρέχη τὰ μαλλιά του ὁ σύζυγός της, καὶ περίμενε ἀναγωνίως τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος ὅμως λὲς καὶ κάτι μυρίστηκε... Καὶ γι' αὐτὸ παρέσυρε κρυφὰ στὸν κοιτῶνα του τὸ ἀγατημένο σκυλάκι τῆς συζύγου του καὶ τοῦκανε ἕνα πρόχειρο μπάνιο μὲ τὸ νερό, ποὺ θὰ ἔβρεχε τὰ μαλλιά του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν καταπληκτικό ! Τὸ χιονάτο τρίχωμα τοῦ σκυλιοῦ ἔγινε μὲ μιᾶς κατάμαυρο, σὰν ἔβενος !

Ὁ Οὐμβέρτος τότε, γεμάτος χαρὰ ποὺ δὲν τὴν ἔπαθε, ἔστειλε τὸ σκυλάκι στὴ βασίλισσα, ἡ ὁποία, μόλις τὸ εἶδε κατάμαυρο, λίγο ἔλειψε νὰ....σκυλιάση ἀπὸ τὸ κακό της !...

γαλίσω σὰν σκυλὶ λυσσασμένο !...

»Ἀντὶ ἀπαντήσεως, τράβηξε τὸ μαχαῖρι του καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ μὲ χτυπήση κατάστηθα... Τότε... τότε τοῦ στραμπούλιξα μὲ μανία τὸ χέρι, τὸν ἀφώπλισα, ὤργωσα τὴν κοιλιά του μὲ μανιώδεις στιλεττιὲς καὶ πετῶντας ὕστερα κοντὰ στὸ πτῶμα τὸ αἱματωμένο ὄργανο τοῦ φόνου, ἔγινα ἄφαντος στὸ δάσος... Ὁ ἄτυχος ὁ Πάτλεϋ πέρασε ἀργότερα ἀπὸ 'κεῖ.... Σκόνταψε πάνω στὸ πτῶμα... Τὸ ἄγγισε.... Πῆρε τὸ μαχαῖρι... Κι' ἐνῶ ἑτοιμαζόταν τρομαγμένος νὰ τρέξη καὶ νὰ καταγγείλη τὸ ἔγκλημα, πιάστηκε ὁ ἴδιος γιὰ ἔνοχος... Ἤταν ματωμένος... Ἦταν σαστισμένος... Κρατοῦσε τὸ ὄργανο τοῦ φόνου... Τί ἄλλο χρειαζόταν γιὰ νὰ ἐνοχοποιηθῆ ; Μπροῦσα, λοιπόν, ἐγώ, ὁ πραγματικὸς φονιᾶς, νὰ μὴν τοῦ ρίξω τὴν ἀθωωτική μου ψῆφο, ὅταν ἔγινε ἡ δίκη του ;...

—Κι' ἐγὼ θᾶκανα τὸ ἴδιο, ψιθύρισα, σφίγγοντας τὸ χέρι του, ἂν εἶχα νὰ τιμωρήσω μιὰ τέτοια κακοήθεια κι' ἂν εἶχα νὰ προφυλάξω μὲ τὴ ζωή μου ἢ τὴν ἐλευθερία μου ἕναν ἄγγελο, ὅπως ἡ κόρη σας !...

Ὁ Οὐίλκινς μὲ κύτταξε κατάματα, βαθειὰ συγκινημένος, κι' ἕνα δάκρυ, ἕνα σπάνιο δάκρυ γι' αὐτὸν τὸν τραχὺ καὶ δυνατὸ ἄνθρωπο, τρεμόλαμψε στὴν ἄκρη τῶν βλεφάρων του...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ

Κάποιος κακοῦργος, καταδικασμένος εἰς θάνατον, τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ τραβοῦσαν τὴ θηλειά, φώναξε :

—Σταθῆτε !...

Κι' ὅταν τὸν κατέβασαν καὶ τὸν ρώτησαν τί ἤθελε νὰ πῆ, ἀπακρίθηκε :

—Ρωτᾶτε ;... Μὰ λίγο ἀκόμα ἂν τραβούσατε τὸ σχοινί, θὰ μὲ πνίγατε !...

Ἡ ἀπόκρισις αὐτὴ ἔκανε ὅλους νὰ γελάσουν καὶ μαζὺ μ' ὅλους καὶ τὸν ἴδιο τὸν βασιλέα τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησί του, διέταξε καὶ ἄφησαν ἐλεύθερο τὸν καταδικασμένο, ποὺ εἶχε διάθεσι νὰ ἀστειευθῆ ἀπάνω στὴν κρεμάλα...